

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๓๗

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00037

๓๗...

“หลวงพ่อกับ การแผ่เมตตา เราจะแผ่ให้คนเป็น ๆ ได้ไหมครับ” พระบัวเหี่ยวถาม
ท่านพระครู

“คนเป็น ๆ ของเธอน่ะมันเป็นอย่างไรล่ะ” คนถูกถามแก้งทำไม่เข้าใจเพราะไม่คิดว่า
ลูกศิษย์จะถามอะไรเชย ๆ แบบนี้

“คนเป็น ๆ ก็คือคนที่ไม่ตาย แล้วคนที่ตายก็คือคนที่ไม่เป็นนะครับ” เมื่ออาจารย์
แก้งมา ลูกศิษย์จึงแก้งไปบ้าง

“เธอตอบเกินคำถามแล้วนะบัวเหี่ยว ฉันให้เธออธิบายเฉพาะคนเป็น ๆ เธอก็อธิบาย
คนตาย ๆ มาด้วย ทั้งที่ฉันไม่ได้ถาม

“ผมทราบนี่ครับว่าหลวงพ่อกับต้องถามต่ออีก เลยตอบ ๆ ไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด”

“แปลว่าเธอได้ “เห็นหนอ” แล้วไซ้ไหม ขอแสดงความยินดีด้วยนะ” ท่านยั่วอีก

“ผมยังไม่เก่งกาจขนาดนั้นหรอกครับหลวงพ่อกับ หมายถึงตอนนี้แหละครับ แต่ต่อไปไม่
แน่” คนพูดทำเอ็ง

“นี่ขนาดยังไม่เก่งก็ยังไม่เก่งถึงปานนี้ แล้วถ้าเก่งล่ะจะเก่งถึงปานไหน” อาจารย์เอ๋ยชม
ชมเผื่อไปถึงอนาคตด้วย

“ผมเพียงแต่เดาใจหลวงพ่อกับได้ถูกต้องเท่านั้นเองครับ ก็ถูกแก้งเสียจนชิน ก็เลยรู้ทาง
หนี่ที่ไล่” คนเป็นศิษย์ว่า

“ผมไม่ได้ “หาว่า” นะครับ ก็หลวงพ่อกับเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ผมไม่ชอบใส่ร้ายป้ายสี ไม่
เชื่อถามผมดูก็ได้ หลวงพ่อกับรังแกผมทุกครั้งที่มีโอกาสอำนาจ บางครั้งโอกาสไม่อำนาจ หลวง
พ่อกับยังรังแกเลย” พระบัวเหี่ยวถือโอกาส “แก้แค้น” ด้วยการต่อว่า

“ก็ถ้าไม่รังแกเธอ แล้วจะไปรังแกใครเล่า”

“นั่นไง หลวงพ่อกับสารภาพแล้ว” “โจทก์” พูดอย่างเป็นต่อ

“สารภาพแล้วก็แปลว่าได้รับการลดโทษครึ่งหนึ่งใช่ไหม”

“คงใช่มังครับ”

“คงไม่ได้ซี ภาษากฎหมายต้องระบุให้ชัดเจนลงไปเลย”

“ผมไม่ได้เรียนกฎหมายมาครับ”

“ฉันก็ไม่ได้เรียนแต่ฉันรู้เอง ใคร ๆ เขาก็ว่าฉันรู้ตั้งแต่ก่อนเกิด” อาจารย์ถือโอกาส
“คุย” บ้าง”

“แล้ว ใคร ๆ นะเชื่อถือได้แค่ไหนครับ เชื่อได้แค่ไหน”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ก็ต้องเชื่อได้นั้นแหละน่า”

“เอาละครับ เป็นอันว่าหลวงพ่อดีลดโทษไปครึ่งหนึ่งเพราะยอมรับสารภาพ” คนเป็น
ลูกศิษย์สรุป

“พอดีฉันมีโทษแค่ครึ่งเดียว พอได้ลดครึ่งก็เลยหมดพอดี เรียกว่าเจ้ากันไป”

พระบัวเหี่ยวเห็นไม่ได้การ ถ้ามีวพุดเลอะเลือนเลื่อนเปื้อนแบบนี้ไม่ได้การแน่ จึง
วกกลับมาพูดเรื่องเดิม

“แหม หลวงพ่อครับ ผมถามนิดเดียว หลวงพ่อแถมให้เป็นกิไล ๆ เลย”

“แล้วไม่ชอบหรือไง สมัยนี้เขาต้องมีของแถมกันทั้งนั้น ซื่อไม่จิ้มฟันแถมโลงศพอะไร
เทือกนี้”

“แต่ผมไม่ชอบของแถมหรอกครับ สินค้าที่มีของแถมมันแสดงถึงว่าคุณภาพไม่ดี ถ้าดี
ไม่ต้องมีของแถมคนก็แย่งกันซื้อ จริงไหมครับ”

“จริงก็ได้ ไม่จริงก็ได้” คนตอบเล่นลิ้น ท่านเคร่งเครียดกับ ชูระของคนอื่นมานานแล้ว
มีพระบัวเหี่ยวนี่แหละที่ช่วยให้คลายเครียดได้

“งั้นเอาจริงก็แล้วกันนะครับ ผมมันคนจริง เอาละครับ ทีนี้หลวงพ่อดอปคำถามผม
ด้วยเถอะครับ ที่ผมถามว่าเราแผ่เมตตาให้คนเป็น ๆ จะได้หรือไม่” พระหนุ่มต้องทวนคำถาม
มิฉะนั้นท่านพระครูจะต้องย้อนว่า “เธอถามว่ายังไงล่ะ” เมื่อลูกศิษย์ถามจริงจัง อาจารย์จึง
ตอบว่า

“ได้สิบัวเหี่ยว ทำไมจะไม่ได้ล่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะแผ่เมตตาไปให้โยมแม่กับผัวเขา หลวงพ่อบอกว่าเขาจะได้รับไหมครับ”

ท่านพระครูมองหน้าลูกศิษย์พลางประเมินผลในใจ “แบตเตอร์ลูกนี้ซาร์จไฟไว้เต็ม
หม้อก็ไม่รั่ว จึงพร้อมที่จะถูกนำมาใช้ประโยชน์ได้ทุกเมื่อ” คิดดังนี้แล้ว จึงตอบว่า

“ได้อย่างแน่นอน เธอปฏิบัติได้ถึงขั้นแล้ว แม้จะยังไม่ได้ “เห็นหนอ” แต่ก็สามารถแผ่เมตตาไปให้ผู้อื่นได้” พระบัวเหี่ยวแสนจะดีใจ จนลืมหำหนด “ดีใจหนอ” พระอุปัชฌาย์จึงกล่าวเตือนว่า

“บัวเหี่ยว ทำไมไม่กำหนด “ดีใจหนอ” ละ” พระหนุ่มปฏิบัติตาม เมื่อข่มความยินดีลงได้แล้ว จึงพูดขึ้นว่า

“สองสามวันมานี้ไม่รู้ว่าเป็นอะไรรับหลวงพ่อกับผม คิดถึงแต่โยมแม่ ไม่รู้แกสุขสบายดีหรือเปล่า ผมเคยเขียนจดหมายทิ้งไปเมื่อก่อนปีใหม่ แกก็เจียบงอมไปเลย ใต้รับหรือเปล่านั้นไม่รู้”

“ก็เธอเขียนทิ้งไปใครเขาจะได้รับละ ต้องเขียนส่งไปเขาถึงจะได้รับ” ท่านพระครูยังอยากยั่วต่อ

“หลวงพ่อกับแกได้รับหรือเปล่านั้น” คนถูกยั่วไม่ยั่วตอบ หากถามเป็นงานเป็นการ ท่านต้องการให้พระอุปัชฌาย์ใช้ “เห็นหนอ” ตรวจสอบให้

“ใต้รับซี” ท่านพระครูผลอดตกหลุมพรางจนได้ ที่จริงพระบัวเหี่ยวไม่ได้ตั้งใจจะ “ดื้อน” พระอุปัชฌาย์ แต่เมื่อโอกาสเป็นของท่านแล้วจะละเลยเสียก็กระไรอยู่ อีกประการหนึ่งท่านก็ได้รับคำตอบเป็นที่พอใจแล้ว จึงขอ “เวลานอก” ยั่วอาจารย์เล่นแก้เชิง

“อ้าว ก็ไหนหลวงพ่อบอกว่าทิ้งไปไม่ได้รับ ต้องส่งไปถึงจะได้ แล้วทำไมโยมแม่ผม ใต้รับละครับ ในเมื่อผมทิ้งไป”

“เออน่า ฉันช่วยให้เขาได้รับเองแหละ” ท่านพระครูถือโอกาสพูดเอาบุญเอาคุณ คนเป็นศิษย์จึงกลับมาพูดเป็นงานเป็นการอีกว่า

“หลวงพ่อกับแก ถ้าอย่างนั้นคืนนี้ เวลาสองทุ่มผมจะนั่งสมาธิแผ่เมตตาไปให้โยมแม่กับผัวเขา ผมจะนั่งไปจนถึงสองโมงเช้าเลยนะครับ”

“เธอนั่งได้นานขนาดนั้นหรือ ตั้งสิบสองชั่วโมงเชียวนะ”

“ผมทำได้ครับหลวงพ่อกับแก ผมเคยนั่งมาแล้ว”

“ดีจริง ฉันขออนุโมทนาด้วย แต่ไม่ได้หมายความว่าเธอนั่งหลับนะ” พระอุปัชฌาย์ยังสงสัย

“ไม่หลับครับหลวงพ่อกับแก ผมมีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาที่นั่ง หายใจเข้าก็รู้ หายใจออกก็รู้ ท้องพองก็รู้ว่าพอง ท้องยุบก็รู้ว่ายุบ เจ็บปวดตรงไหนก็กำหนด ผายลมก็ครั้งก็

กำหนดทุกครั้ง” ลูกศิษย์สาธยายเสียยืดยาว อาจารย์กำลังจะบอกให้หยุด ก็พอดีคนเป็นศิษย์หยุดเองเสียก่อน

“ทีหลังไม่ต้องอธิบายละเอียดอย่างนี้ก็ได้ ฉันรู้แล้วว่าเธอปฏิบัติได้จริง เร่งทำความเพียรเข้าจะได้ใช้หนี้เวรหนี้กรรมให้หมด พระบัวเหี่ยวก็ถึงกับขนลุก จึงกำหนด “ขนลุกหนอ” ด้วยสติอันว่องไวที่ได้ฝึกไว้ดีแล้ว

“หลวงพ่อกับ ฟุ้งนี้ดีสี่หมไม่ต้องลงโบสถ์ได้ไหมครับ เพราะผมยังอยู่ในสมาธิ”

“ได้ เพราะถือว่าเธอกำลังปฏิบัติอยู่เหมือนกัน เพียงแต่ไม่ได้ปฏิบัติร่วมกับคนอื่น ๆ แต่ก็ไม่ถือว่าผิดกติกาแต่ประการใด เมื่อเธอนั่งจนครบสิบสองชั่วโมงแล้ว ให้ถอนจิตออกจากสมาธิเสียก่อน แล้วจึงค่อยแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา เธอเข้าใจแล้วใช่ไหม”

“เข้าใจครับ ขอบพระคุณหลวงพ่อดีเมตตาผมมาโดยตลอด บุญของผมแท้ ๆ ที่ได้มาพบพระอุปัชฌาย์ที่ประเสริฐเช่นหลวงพ่อ” พุดพร้อมกับก้มลงกราบด้วยความสำนึกในบุญคุณ

“หลวงพ่อกับ เราแผ่เมตตาข้ามทวีปได้ไหมครับ” พระบัวเหี่ยวถามขึ้นอีก

“ได้ แต่คนแผ่จะต้องมีพลังสมาธิกล้าแข็งพอ ต้องปฏิบัติอย่างจริงจัง เคยมีนะ เคยมีคนทำมาแล้วที่วัดนี้แหละ”

“ใครครับ เดียวนี้ยังอยู่ที่วัดนี้หรือเปล่าครับ” ท่านคิดไปถึงพระมหาบุญ คงเป็นพระมหาบุญนั่นเอง

“ไม่อยู่แล้ว เป็นฆราวาส มาบวชที่วัดนี้แล้วปฏิบัติเคร่งครัดมาก จนสามารถแผ่ส่วนกุศลไปให้พ่อแม่กับปู่เขาที่นอร์เวได้ เอาเถอะถ้าเธออยากรู้เรื่องวันหลังจะเล่าให้ฟัง

“ถ้าอย่างนั้นการที่คบดีและครอบครัวช่วยกันแผ่เมตตาไปให้ลูกชายคนโตที่อเมริกา ก็ได้ซีครับ”

พุดถึงคบดีท่านพระครูก็นึกได้จึงวาน “เห็นหนอ” ตรวจสอบแล้วก็รู้เรื่องเดี๋ยวนั้น จึงตอบ

“ได้ซี แล้วตอนนี้ก็เข้าสู่สานไปแล้ว คบดีกับภรรยาเดินทางไปรับศพเมื่ออาทิตย์ที่ผ่านมาเอง”

“แบบนี้ก็ไม่ดีซีครับ แผ่เมตตาไปทำให้เขาตาย ถ้าไม่แผ่เขาอาจจะยังไม่ตายก็ได้”

“ดีสิบัวเหี่ยว ทำไมจะไม่ดีล่ะ ก็คนติดยานะมีความสุขนักหรือ เขาตายไปจะได้หมดเวรหมดกรรม แล้วก็จะได้ไปเกิดในภพภูมิที่ดีกว่า ถึงอย่างไรคนที่ติดยาก็อายุสั้นอยู่แล้ว ตายแบบได้รับส่วนกุศลกับตายแบบไม่ได้รับนะ อย่างไหนจะดีกว่ากัน เธอคิดเอาเองก็แล้วกัน”

“แต่พ่อแม่เขาจะคิดจะเข้าใจเหมือนที่ผมกับหลวงพ่อเข้าใจหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“เขาเข้าใจ คนที่เขาปฏิบัติจะเข้าใจธรรมชาติของชีวิตได้ดีกว่าคนที่ไม่ได้ปฏิบัติ ฉันก็บอกเขาเป็นนัย ๆ แล้ว อีกประการหนึ่ง การตายของลูกจะช่วยชีวิตพ่อแม่เอาไว้ คหบดีเขาตั้งใจจะเลิกค้ายาเสพติด เธอก็รู้ของอย่างนี้ใครลงได้เข้าไปเกี่ยวข้งแล้ว คิดถอนตัวเป็นต้องตายทุกราย”

“เป็นอะไรตายครับ”

“ใช่ไป๋” ท่านพระครูตอบหน้าตาเฉย

“ร้ายแรงขนาดนั้นเชียวหรือครับ เจ้าใช่ไป๋ที่ว่านี้ แล้วมียารักษาไหมครับ” พระหนุ่มถามชื่อ ๆ

“บัวเหี่ยว”

“ครับ”

“นี่เธอไม่เข้าใจจริง ๆ หรือว่าแกล้งไม่เข้าใจกันแน่ เธอไม่รู้จริง ๆ นะ หรือว่าใช่ไป๋หมายถึงอะไร

“ไม่ทราบจริง ๆ ครับ มันหมายถึงอะไรครับ”

“จ้างฉันก็ไม่บอกเธอ” พระอุปัชฌาย์ถือโอกาสเล่นตัว

“แล้วถ้าไม่จ้างหลวงพ่อก็บอกไหมครับ ผมไม่มีเงินจ้าง

“เธอจะรู้ไปทำไมเล่า”

“ก็เมื่อหลวงพ่อบอกผมจะได้บอกหมอถูกใจครับ”

“ไม่ต้องหรอก รับรองว่าฉันไม่ตายด้วยใช่ไป๋อย่างแน่นอน รับรองว่าไม่ใช่” อาจารย์ตอบเสียงหนักแน่น

“แล้วหลวงพ่อก็จะตายด้วยอะไรล่ะครับ” พุดไปแล้วก็รู้สึกเสียใจ จึงก้มลงกราบขอขมาพระอุปัชฌายาจารย์

“ผมกราบขอโทษหลวงพ่อด่วนครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจะลามปาม แต่ปากมันพาไป หลวงพ่อโปรดอย่าถือโทษผมเลยนะครับ ผมมันพวกซึกลากเหล็ก ชอบลามปามโดยไม่เลือกกาลเทศะ” พระหนุ่มตำหนิตัวเองเสียยี่ดียว ท่านพระครูไม่ได้โกรธคนเป็นศิษย์ ท่านตอบ

เสียงเรียกว่า “ฉันตายด้วยอะไรนะหรือ เธอฟังนะบัวเฮี้ยว ฟังแล้วก็จดจำเอาไว้ ฉันยังไม่เคยบอกเรื่องนี้แก่ใคร เธอเป็นคนแรกที่รู้” ท่านหนึ่งไปอึดใจหนึ่ง แล้วจึงพูดด้วยเสียงและอากัปกริยาที่เป็นปกติว่า

“ฉันจะตายด้วยอุบัติเหตุรถคว่ำ เตี้ยวเธอกลับไปจดบันทึกไว้เลยนะว่า วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ เวลาเที่ยงสิบห้า ท่านพระครูเจริญต้องมรณภาพเพราะอุบัติเหตุรถคว่ำ”

หากพระบัวเฮี้ยวส่งกระຈกตอนนี้ ก็จะพบว่าใบหน้าของท่านซีดขาว เหมือนปราศจากโลหิตมาหล่อเลี้ยง คำบอกเล่าของผู้เป็นอาจารย์ทำให้ท่านตระหนก อีกสี่ห้าปีข้างหน้า บุคคลที่ให้แสงสว่างแก่ชีวิตท่านจะต้องลาลับไปจากโลกนี้ ภิกษุหนุ่มบังเกิดความรู้สึกเศร้าใจจนสุดจะพรรณนา ท่านต้องกำหนด “เศร้าใจหนอ เศร้าใจหนอ” อยู่นานกระทั่งมันบรรเทาเบาบางลง จึงถามพระอุปัชฌาย์ว่า

“ทำไมต้องเป็นอย่างนั้นครับหลวงพ่อกับทำไม”

“มันเป็นไปตามเหตุปัจจัยนั้นแหละบัวเฮี้ยว เหตุปัจจัยที่ว่านี่คือกรรมนั่นเอง เธออย่าทำหน้าที่ด้อย่างนั้นเลยนะ ขอทีเถอะ คนที่จะตายคือฉันไม่ใช่เธอ เลิกทำหน้าที่ซีด ๆ แบบนั้นได้แล้ว” ท่านยังมีแก๊ใจยั่ว

“โอ้ หลวงพ่อกับรับ ขนาดหน้าสีหน้าชวานอย่างนี้ หลวงพ่อยังใจเย็นอยู่ได้ แล้วผมก็ไม่ได้ทำแก่งหน้าซีดนะครับ มันซีดของมันเองเพราะผมไม่อยากให้หลวงพ่อกับตาย และถ้าให้ผมตาย แทนที่จะเป็นหลวงพ่อกับ ผมก็ยินดีครับ อนุญาตให้ผมได้ทดแทนพระคุณของหลวงพ่อกับด้วยการตายแทนเถิดครับ” พระบัวเฮี้ยวพูด เป็นการพูดที่ออกมาจากใจจริง ทว่าคนฟังกลับรู้สึกปลงอนิจจัง ที่ลูกศิษย์ของท่านช่างคิดและพูดเหมือนคนที่ไม่เคยปฏิบัติกรรมฐานมาก่อนเลยในชีวิต

“น่าอนาถใจ อุตสาห์ปฏิบัติมาตั้งหลายเดือน นึกว่าจะก้าวหน้าไปถึงไหน ๆ ที่แท้ก็ไปไม่ถึงไหนเลย บัวเฮี้ยวนะบัวเฮี้ยว” ท่านพูดพลางทอดถอนใจ

“หลวงพ่อกับหมายถึงผมหรือหมายถึงใครครับ” คนเป็นศิษย์ยังไม่เข้าใจในสิ่งที่ท่านพูด

“ก็ฉันกำลังพูดอยู่กับใครล่ะ”

“พูดอยู่กับผมครับ ท่านพระครูเจริญกำลังพูดกับพระบัวเฮี้ยว หลวงพ่อกับยังไม่ทันแก๊ซักเท่าไ้ไหร่หลงซะแล้ว ไม่น่า”

“ฉันนะหรือหลง ผิดไปละมั้ง คนที่หลงน่าจะเป็นเธอมากกว่า มีอย่างที่ไหน อุตส่าห์ ปฏิบัติกรรมฐานมาตั้งหลายเดือน ยังมาพูดได้ว่าจะตายแทนฉัน ช่างไม่รู้ ไม่เข้าใจเรื่องกฎ แห่งกรรมเอาเสียเลย ถ้าคนเราทำกรรมแทนกันได้ พรุ่งนี้เข้าเธอก็ไม่ต้องฉันเข้าหรอกนะ ฉัน จะฉันแทนแล้วให้เธอเป็นคนอิม เอายังงั้นไหม”

“มันจะเป็นไปได้อย่างไรครับ คนไหนกินคนนั้นก็ต้ออิมซีครับ คนอื่นจะมาอิมแทนได้ อย่างไร” พระบัวเฮียวว่า

“มันก็ต้องเป็นอย่างนั้นแหละ ในทำนองเดียวกัน การที่เธอจะมาตายแทนฉันมันก็เป็น เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะฉันเป็นคนทำกรรม ฉันก็ต้องเป็นผู้รับผลของมัน”

“ผมเห็นหลวงพ่อกำแต่กรรมดี หลวงพ่อสั่งสอนอบรมให้คนเป็นคนดี และยัง สงเคราะห์ช่วยเหลือเขาด้วยความเมตตา โดยไม่ต้องการผลตอบแทน หลวงพ่อไม่เคยคิดถึงความสุขของตัวเองด้วยซ้ำ แล้วทำไมจะต้องประสพเคราะห์กรรมแบบนั้น หรือว่านั่นคือผลตอบแทนของการทำกรรมดี ผมไม่เข้าใจเลยว่า เหตุใดโลกมันถึงอ ยุติธรรมอย่างนี้ ไม่เข้าใจจริง ๆ ครับ หลวงพ่อ” พระหนุ่มรำพึงรำพัน

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกบัวเฮียว อย่าเข้าใจผิด จะไว้เถิดว่าทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว จริงอยู่ ใคร ๆ อาจจะเห็นว่าฉันทำแต่กรรมดี แต่กรรมชั่วที่ฉันทำพวกเขาไม่เคยเห็น”

“หมายความว่าลับหลังคนอื่น ๆ หลวงพ่อแอบทำกรรมชั่วหรือครับ เป็นไปไม่ได้ ยังไง ๆ ผมก็ไม่เชื่อ หลวงพ่อไม่ใช่คนแบบนั้นแน่นอน”

“แบบไหน แบบที่เรียกว่าหน้าไหว้หลังหลอกไซ้ไหม เธอคิดว่าฉันจะเป็นอย่างนั้น หรือ”

“ไม่คิดครับ ไม่คิด ไม่เคยคิด และ จะไม่คิด”

“บัวเฮียว เธอรู้จักฉันมานานแค่ไหนเชียวะ” พระหนุ่มนับนิ้วแล้วตอบว่า

“สี่เดือนครับ”

“เพียงสี่เดือน แล้วเธอจะแน่ใจได้อย่างไรว่าฉันไม่เคยทำกรรมชั่ว”

“อย่าว่าแต่สี่เดือนเลยครับ ถึงผมรู้จักหลวงพ่อสี่วัน ผมก็แน่ใจว่าคนอย่างหลวงพ่อก่อน ไม่ทำ ถึงผมไม่ได้ “เห็นหนอ” อย่างหลวงพ่อ แต่ผมก็มั่นใจในสิ่งที่ผม “เห็น” โดยไม่มี “หนอ” ครับ”

“เอาละเมื่อเธอมันใจอย่างนั้นก็ดีแล้ว ฉันก็จะได้ออกเธอเสียให้หมดเรื่อง จะได้หายสงสัย ฉันต้องประสบบุติเหตุคอหักตายเพราะกรรมชั่วที่ฉันเคยทำไว้ ฉันทำกรรมชั่วมามาก เหลือเกินบัวเฮี้ยวเอ๋ย” ท่านพูดอย่างปลงสังเวช

“ทำไว้เมื่อชาติก่อน ๆ หรือครับ”

“ชาตินี้แหละ เธอไม่รู้อะไร สมัยที่ฉันเป็นวัยรุ่น อายุสิบสองสิบสามนะ เกสะบัดเลย ใคร ๆ เขาเรียกฉันไอ้มหาโจรกันทั้งบาง นั่นแหละช่วงนั้นแหละที่ฉันก่อกรรมทำเข็ญไว้มาก แล้วก็ต้องมานั่งชดใช้อยู่จนถึงทุกวันนี้”

“ที่หลวงพ่อบอกว่าต้องรถคว่ำคอหัก เพราะกรรมอะไรครับ” คนเป็นศิษย์ถามใคร่อยากรู้

“หักคอนกนะซี เธอรู้ไหมฉันหักคอนกมาเป็นร้อย ๆ ตัวก็เลยต้องมาใช้หนี้กัน ก็ดีจะได้ชดใช้เสียให้เสร็จสิ้นไป” พระบัวเฮี้ยวฟังจะเข้าใจได้เดี๋ยวนั้น กฎแห่งกรรมช่างเที่ยงตรงนัก ใครทำกรรมไว้เช่นไรก็ต้องได้รับผลเช่นนั้น จะมั่งมีหรืออยากจนอย่างไร ก็ไม่อาจหนีพ้นกรรมที่ตนทำไปได้ แล้วท่านก็นึกถึงกรรมของตัวเอง กรรมที่เคยฆ่าวัวฆ่าควาย

“หลวงพ่อกับ แล้วผมจะชดใช้กรรมเมื่อไหร่ ก่อนหรือหลังหลวงพ่อกับ”

“เธออยากใช้ก่อนหรือหลังละ”

“ก่อนซีครับ ถ้าหลวงพ่อมรณภาพไปแล้วใครเล่าจะมาช่วยผม”

“อ้อ ที่เธอแสดงอากาศเสวราโศกเสียใจออกมานี้ก็เพราะห่วงตัวเองหรือหอกหรือ ฉันนึกว่าเธอห่วงฉันเสียอีก ที่แท้ก็ห่วงตัวเองนี่เอง” ท่านพูดยิ้ม ๆ พระบัวเฮี้ยวรู้สึกคลายเครียดลง ตอบผู้เป็นอาจารย์ว่า

“ก็หลวงพ่อกเคยสอนผมนี่ครับว่า ...บุคคลตามคั้นไปด้วยใจตลอดทิศ ก็มีได้พบผู้ที่เป็นที่รักยิ่งกว่าตนที่ไหนเลย ...หลวงพ่อกพูดอย่างนี้ใช่ไหมครับ”

“ฉันไม่ได้พูด ฉันเพียงแต่อ้างพุทธพจน์มาให้เธอฟังเท่านั้น เอาละ เอาละ สรุปว่าเธอรักตัวเองมากที่สุดก็แล้วกัน”

“แล้วหลวงพ่อกะครับ หลวงพ่อกรักใคร่มากที่สุด” คนเป็นศิษย์ย้อนถาม

“ฉันก็รักตัวเองมากที่สุดเหมือนเธอนั่นแหละ ก็ฉันเป็นศิษย์พระพุทธองค์ก็ต้องเชื่อตามคำสอนของท่าน ใคร ๆ ก็รักตัวเองมากที่สุดด้วยกันทั้งนั้น ฉะนั้นถ้ามีใครมาบอกว่า เขารักเธอมากกว่าตัวเขา ก็เชื่อได้เลยว่า เขาพูดปด”

“นั่นซีครับ มีเรื่องเขาเล่ากันสนุก ๆ ว่า ผู้หญิงกับผู้ชายเป็นคู่รักกัน นิ่งพลอดรักกันที่ ใต้ต้นมะพร้าว ผู้ชายก็บอกผู้หญิงว่าเขารักหล่อนมาก สามารถตายแทนได้ ผู้หญิงบอกจ้ำก็ ไม่เชื่อ พอตีมะพร้าวหล่นลงมา ผู้ชายรีบเอามือทั้งสองกุมหัวตัวเองไว้ก่อน ผู้หญิงเขาเลยจับ โโกหกได้”

“นั่นแหละ แล้วเธอก็อย่าไปเที่ยวโกหกใครต่อใครเขาแบบนั้นก็แล้วกัน”

“ไม่หรอกครับหลวงพ่อ เอ หลวงพ่อครับ แล้วโยมวรรณวิไล กับคุณโยมผ่องพรรณละ ครับ หลวงพ่อเคยพูดไว้ว่าอีกแปดปีเขาจะมหาหลวงพ่อ ถ้าหลวงพ่อมรณภาพเสียแล้ว เขา จะมาพบใครเล่าครับ” พระหนุ่มแสดงความห่วงใยไปถึงสองศรีพี่น้อง

“แหม จำแม่นจริงนะ แต่ที่เธอถามมานั้นฉันก็ยังตอบไม่ได้ เพราะ “เห็นหนอ” บอก มาอย่างนั้นฉันก็ต้องพูดไปตามนั้น มันก็ซัด ๆ กันอยู่นะ แต่เธอไม่ต้องวิตกหรอก มันเรื่อง ของอนาคต เอาปัจจุบันให้ดีที่สุดก็แล้วกัน เรื่องอดีต เรื่องอนาคตไม่ต้องไปพะวงถึง เข้าใจหรือยังละ ถ้าเข้าใจแล้วก็กลับกุฎิได้ สองทุ่มจะปฏิบัติกรรมฐานไม่ใช่หรือ ฉัน ขออวยพรให้ประสบความสำเร็จนะบัวเฮียว”

มีต่อ.....๓๘